

HET CONTRACT ACHTER DE WOLKEN

Code rood was nooit bedoeld om ons te beschermen

Een kosmische sciencefictionthriller

Karin DragonBean

11.11 De Kosmische Bibliotheek

Colofon

Het Contract achter de Wolken

Code rood was nooit bedoeld om ons te beschermen

Auteur: Karin DragonBean

Uitgave: 11.11 De Kosmische Bibliotheek

Eerste editie: 2026

ISBN: **9789403910611**

Omslag, binnenwerk en illustratieve vormgeving: 11.11 De Kosmische Bibliotheek

Druk en distributie: print-on-demand via het gekozen publicatieplatform

Copyright 2026 11.11 De Kosmische Bibliotheek. Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende, behalve waar de wet dit toestaat.

Dit boek is een roman. Echte plaatsen, weerbegrippen, radioastronomie, contrails, HAARP, graancirkels, klimaat en landbouw worden gebruikt als herkenbare ankerpunten voor een fictieve thrillerlaag.

De Nocturne, de Auralen, de wolkenmachines, het Hemelraster en het energie-oogststelsel horen bij de romanwereld. Zij zijn verbeelding, geen bewering of bewijs.

Bij gevaarlijk weer, onweer, storm of code oranje/code rood volg je altijd de officiële veiligheidsadviezen.

Inhoud

- * Auteursnotitie
- * Canonkaart - aansluiting op de levende bibliotheek
- * Personages en krachtenvelden
- * Proloog - Code rood boven Dwingeloo
- * Hoofdstuk 1 - Het weerbericht zweeg
- * Hoofdstuk 2 - De hemellijnen
- * Hoofdstuk 3 - Niet zenden. Ontvangen.
- * Hoofdstuk 4 - HAARP was de afleiding
- * Hoofdstuk 5 - De piramides stonden verkeerd in de boeken
- * Hoofdstuk 6 - Batterijen met benen
- * Hoofdstuk 7 - Het Zonnenwiel
- * Intermezzo - De Veldtaal van de Graancirkels
- * Hoofdstuk 8 - Het dossier zonder naam
- * Hoofdstuk 9 - Boerenland onder code oranje
- * Hoofdstuk 10 - De cirkel die terugschreef
- * Hoofdstuk 11 - Het Mandela-protocol
- * Hoofdstuk 12 - Klimaat van schuld
- * Hoofdstuk 13 - De commissie zonder ramen
- * Hoofdstuk 14 - De tweede cirkel
- * Hoofdstuk 15 - De Nachtkaart van Europa
- * Hoofdstuk 16 - Als de koeien zwegten
- * Hoofdstuk 17 - De omgekeerde storm
- * Hoofdstuk 18 - De stilte voor De Nocturne
- * Hoofdstuk 19 - De Dondermachine
- * Hoofdstuk 20 - Astraayana
- * Hoofdstuk 21 - 11:11 boven de wolken
- * Hoofdstuk 22 - De dag dat de wolken braken
- * Nawoord - De aarde herinnerde zich zichzelf

Auteursnotitie

Dit boek is een kosmische sciencefictionthriller. Echte plaatsen, weerbegrippen, radioastronomie, contrails, HAARP, graancirkels, klimaat en landbouw worden gebruikt als herkenbare ankerpunten voor een fictief verhaal.

De verborgen lagen in dit boek - De Nocturne, de Auralen, de wolkenmachines, het Hemelraster en het energie-oogststelsel - horen bij de romanwereld. Ze zijn bedoeld als spanning, symboliek en verbeelding, niet als bewijs.

Je hoeft niets te geloven om de spanning te voelen. Lees dit boek als een verhaal over aandacht, energie, gehoorzaamheid, luisteren en de vraag wat zichtbaar wordt wanneer mensen weer durven kijken.

Achterin staan bronankers die de echte laag en de romanlaag netjes van elkaar scheiden.

Hoe dit boek aansluit op de levende bibliotheek

Dit boek sluit aan op de levende bibliotheek zonder een verplicht vervolg te zijn. Wie de eerdere boeken niet kent, kan gewoon beginnen. Wie ze wel kent, herkent de draden.

Het Portaal van Dwingeloo is het eerste sleutelanker. Daar wordt Dwingeloo neergezet als een plek waar stilte luistert en werelden fluisteren. De radiotelescoop, ASTRON, de uil, 11:11, het Zonnenwiel, de koperen spiralen, de fluisterkaart en de zin Niet zenden. Ontvangen. keren hier terug als romaninstrumenten. Wat daar nog voelde als teken en timing, blijkt hier het begin van een detectiesysteem.

The Day We Synchronised vormt de tweede laag. Daar gaat het om echte synchronisatie: mensen die niet worden bestuurd door dezelfde angst, maar afstemmen op elkaar, op liefde, op stilte en op het levende veld. Het Contract achter de Wolken laat zien waarom die synchronisatie gevaarlijk is voor het Hemelraster. Een planeet die zichzelf herinnert, laat zich moeilijk aftappen.

De veldtaal van de graancirkels vormt een nieuwe tussenlaag. Het Zonnenwiel blijkt geen los symbool, maar een sleutel om geometrie in velden te lezen. Sommige cirkels horen bij het systeem en markeren waar de volgende overdracht zal plaatsvinden. Andere cirkels voelen warm, open en beschermend: geen bevel, maar waarschuwing. Daardoor krijgt elk patroon een thriller-vraag: is dit een routekaart voor de storm, of probeert de aarde ons wakker te maken?

De kinderboeken van Jazzy May vormen de derde laag. Sky, Spacey, Aria en Lotus zijn bruggenbouwers. Ze zijn geen superhelden met wapens. Ze zijn kinderen die nog niet hebben afgeleerd om te luisteren. Zij zien wat volwassenen wegreken. Zij horen wat apparaten alleen als storing registreren.

Omaatje Boontje is de aardse wijsheid. Zij maakt het grote klein en het ingewikkelde eenvoudig. Haar rol is niet om alles uit te leggen, maar om de vraag te stellen die niemand durft te stellen.

Karin en Astra zijn de poortwachters van Dwingeloo. Niet omdat zij macht hebben, maar omdat ze lang genoeg hebben geluisterd. Het Zonnenwiel dat ooit aan een keukentafel ontstond, blijkt een sleutelvorm te zijn. Geen wapen. Een herinneringsinstrument.

De canonregel voor dit boek is eenvoudig: wat zichtbaar is, is nooit de hele waarheid. Maar dat betekent niet dat de zichtbare laag onwaar is. Het betekent alleen dat werkelijkheid dieper is dan de eerste uitleg.

Personages en krachtenvelden

Dit zijn de belangrijkste stemmen, velden en tegenkrachten in Het Contract achter de Wolken. De roman werkt bewust met mensen, kinderen, plekken, techniek en aanwezigheid als één levend netwerk.

- Karin DragonBean - Schrijfster, luisteraar en drager van de Dwingeloo-lijn. Zij herkent tekens niet omdat ze bewijs zoekt, maar omdat patronen haar al jaren volgen.
- Astra - Maker, aardemens, koperwerker en stille beschermer. Hij voelt materiaal, spanning en richting vaak eerder dan hij woorden heeft.
- Kara Veld - Energie-analist en nuchtere buitenstaander. Zij komt het verhaal binnen via cijfers, meetdata en stroomstoringen.
- Dr. Elian Vos - Voormalig meteoroloog en radiofrequentie-onderzoeker. Officieel ontspoord, in werkelijkheid te vroeg wakker geworden.
- Sky - Bruggenbouwer. Ziet luchtpatronen, randen in wolken en bewegingen die volwassenen als toeval wegzetten.
- Spacey - Bruggenbouwer. Hooft lage frequenties, bromtonen en ritmes achter stormen. Zijn zin verandert alles: "Dat is geen donder. Dat is een motor."
- Aria - Bruggenbouwer. Herkent codes, taalspiegels, verkeerde volgordes en digitale patronen.
- Lotus - Bruggenbouwer. Brengt rust en hartafstemming. Haar aanwezigheid verlaagt angst in de groep.
- Omaatje Boontje - Wijze aardevrouw. Zij vertaalt kosmische theorie terug naar keukenwijsheid.
- Astraayana - Beschermende maanaanwezigheid boven Dwingeloo. Niet als hard personage, maar als veld dat voelbaar wordt wanneer de aarde zichzelf herinnert.
- Het Hemelbureau - Menselijke organisatie die zegt de bevolking te beschermen. Ze bewaakt in werkelijkheid het protocol van niet omhoogkijken.
- De Auralen - De buitenaardse beheerders van het energienet. Oud, koud, nauwkeurig. Zij zien de aarde niet als vijand, maar als aansluiting.
- De Nocturne - Het moederschip boven de wolken. Geen glimmende schotel, maar een donker continent dat zich verstopt in weerfronten.
- De Veldtaal / Graancirkels - Dubbele taal in de akkers. Sommige cirkels zijn operationele markeringen van het Hemelraster; andere zijn waarschuwingen van het levende veld. Het Zonnenwiel helpt de groep het verschil te voelen en te lezen.

Proloog

Code rood boven Dwingeloo

De eerste bliksemschicht sloeg niet in.

De melding kwam om 11:11.

Niet om ongeveer elf over elf, niet volgens de klok van iemand die later zijn verhaal mooier maakte, maar precies op het moment dat alle digitale schermen in

Dwingeloo tegelijk leken te knippen. Telefoons. Ovens. Autodashboards. De kassa van de supermarkt. Het kleine scherm in het gebouw naast de oude radiotelescoop.

CODE ROOD. BLIJF BINNEN. VERMIJD RAMEN. KIJK NIET NAAR DE LUCHT BIJ LICHTFLITSEN.

Karin las de laatste zijn drie keer.

Kijk niet naar de lucht.

Buiten was nog geen regen gevallen. Geen windvlaag trok aan de bomen. Geen donder rolde over de heide. Alleen de hemel was veranderd. Hij hing laag boven het dorp, dik en donker, alsof iemand een tweede plafond over de wereld had geschoven.

Aan de keukentafel begon het Zonnenviel warm te worden.

Het lag daar al maanden, misschien jaren, zonder dat iemand er nog iedere dag bewust naar keek. Een cirkel van koper, spiralen en kleine steentjes, ooit aan een gewone tafel ontstaan, tussen thee, tangetjes en vermoeide handen. Een sieraad, had iemand gezegd. Een symbool, had Karin zelf ooit gedacht.

Nu trilde het.

Astra stond in de deuropening. Hij zei niets. Zijn blik ging van het raam naar het Zonnenviel en weer terug. Buiten flitste de lucht, maar het licht kwam niet van boven naar beneden. Het leek van de grond te vertrekken.

“Voel jij dat ook?” vroeg hij.

Karin knikte.

In de verte, achter het veld waar de schotel al jaren naar de kosmos luisterde, klonk geen donder.

Het was een brom.

Een lage, diepe trilling die door muren, botten en glazen kroop. Alsof iets boven de wolken wakker werd en voor het eerst in lange tijd ademhaalde.

Toen viel de stroom uit.

Alles werd zwart. Niet langzaam. Niet flikkerend. Ineens.

In die korte, onnatuurlijke stilte hoorde Karin buiten een uil.

Eén roep.

Daarna niets.

Op het scherm van haar telefoon, dat eigenlijk dood had moeten zijn, verscheen één regel witte tekst.

NIET ZENDEN. ONTVANGEN.

Karin voelde dat de lucht in haar longen stilstond. Die zin kende ze. Niet uit een noodmelding. Niet uit een weerapp. Uit Dwingeloo zelf. Uit de fluisterkaart. Uit het oude verhaal waarvan ze had gedacht dat het een afgeronde deur was.

Achter haar fluisterde Astra: "Jullie denken verkeerd om."

Het waren niet zijn woorden.

Of misschien juist wel. Misschien waren sommige zinnen niet van één mens, maar van het veld dat ze telkens opnieuw gebruikte wanneer iemand eindelijk wilde luisteren.

Buiten begon de hemel open te gaan.

Niet zoals wolken scheuren bij wind. Niet zoals licht doorbreekt na regen. Dit was geometrisch. Een zwarte lijn trok van horizon naar horizon, kaarsrecht, alsof iemand een ritssluiting door de lucht haalde.

Karin wist dat ze naar binnen moest. Dat ze niet voor het raam moest staan. Dat code rood betekende: veilig blijven, ramen mijden, niet naar buiten, niet kijken.

En precies daarom deed ze het tegenovergestelde.

Ze liep naar de deur.

Astra pakte het Zonnenwiel van tafel. Het koper gaf een zachte gloed af, warmer dan vuur, kouder dan zon. Samen stapten ze de tuin in.

Boven Dwingeloo hing iets achter de wolken.

Niet een schip zoals mensen schepen tekenen. Niet rond, niet zilver, niet met lampjes langs de rand. Het was te groot om vorm te hebben. Een donkerte in de donkerte. Een continent zonder land. Een nacht die de nacht bedekte.

En toen begreep Karin waarom ze al die jaren hadden moeten leren luisteren.

Omdat kijken te laat zou komen.

Een deur verder ging een baby huilen. Ergens aan het einde van de straat sloeg een hond aan en stopte onmiddellijk weer, alsof ook hij begreep dat geluid op dit moment iets kon verraden. Karin bleef staan met haar hand aan de klink. Ze voelde hoe oud angst eigenlijk was: niet de angst voor regen, maar de angst die mensen naar binnen dreef zodra de hemel zijn gezicht veranderde.

Astra keek niet naar het object boven de wolken. Hij keek naar het dorp. Naar de huizen waar mensen achter gordijnen stonden, gehoorzaam aan een melding die redelijk klonk. Er was niets doms aan gehoorzamen wanneer je kinderen veilig wilde houden. Dat maakte het zo sluw. Het protocol gebruikte zorg als slot.

‘Ze hebben geen muren nodig,’ zei Karin zacht. ‘Alleen waarschuwingen.’

Het Zonnenwiel werd zwaarder in Astra's handen. Niet alsof het meer woog, maar alsof het beter wist waar het thuishoorde. De spiralen vingden geen licht op. Ze leken het terug te herinneren. In de verte draaide de schotel een fractie, langzaam, bijna onmerkbaar. Niet genoeg om iemand wakker te maken. Genoeg voor wie al luisterde.

Toen kwamen de tweede en derde flits. Twee aders van licht, omhoog, langs elkaar heen. De lucht nam ze niet in ontvangst. De lucht werd gebruikt als leiding. En in dat ene beeld begreep Karin dat haar vaders zin niet alleen over leven, vertrouwen of verlies ging. Hij ging ook over richting. Over alles wat de mensheid verkeerd om had geleerd te bekijken.

De storm kwam niet naar beneden. De aarde werd omhoog getrokken.